

A. P. ROOM
E. JÜRGEN

JÕULU JA
UUSAASTA

S
A
L
M
I
K

1934-35

EESTI
AR RAHVUS-
RAAMATUKOGU

131164*

Jõulu unelm.

Unustin ilma ja uinufin rahus,
Jeesuse sünni juure tagasi sõudsin.
Oma unenäo hõlmas aega jõudsin,
Mis aastasadu paarkümmend nüüdisajast lahus.

Tühjus ja pimedus, tuul puhuw jahe
Randis mind väljule karjaste juure,
Lõkke kes teind oma karjade juure,
Petlemma ligi, kõrgustiku wahel kahe.

Kõrgusest sähwatas imelist walgust.
Tulinooltena sadas sõnade loõmu:
„Waat', ma kuulutan teile suurt rõõmu,
Sündinud on Jeesus, ta looma tuleb uut algust.

Idas üks täht saatis särawa noole,
Lagunes kiirusega üle maailma.
Uudsuseihaga täitis mu silmad
Ning sirutatud käsil läksin Petlemma poole.

Sõimes on põhtudel magamas Kristus.
Milline õndsuse tunne mind wallanud.
Keegi kui oleks mu hinge tallanud
Pühadust. Joosep õnneliku kujuna istus.

Tulid kolm tarka, kes idamaal laugel
Näind olid Petlemma walgustawaid tiiri,
Kaasa töid kinkidena wiirukit ja mirri.
Kogunes karjaseid, jumalik imestus laugel.

Umbrus ülendawast muusikast woogaw.
Hobu ja eeselgi tardumuses seisis.
Keset seda ilu tagasi reisis,
Sing mul, mis pühapä unenäo mõjust nii hoogaw.

Ärkasin, afende hämaras walges,
Tiiwustatud mõttest, et unelm nii ilus.
Ilmsi weel Betlemma sõimede pilus
Näen jõululast naeratamas, õnnesära palges.

Jõulumees.

Mööda laia maad ja ilma
rändab jõulumees.

Rõitjal tiht ja tahin ärkab
jõulud ufse ees.

Rahutu on lastepere:

oh mis tinki saaks?

Jõulumees, suur habe: „Tere,
ma wast jutustaks.

Oli külm, suur sügaw lumi.

Wana mees, eks näe.

Rauged rajad juba tallat,
taugemad weel läe.

Eule, Jufu, olid tubli,
tõin sul' hobuse,

Aga tingimine ühes —
hoia hoolfasti.

Ewi, nobe tütarlapsi,
sulle nufu pea.

Ainult ära nõnda jonni,
jonn ei ole hea.

Wanaisal' paari pastilaid,
emal' kirju rätt.

Ah ja — sulast Antsu, piibu,
oleks meelest jätt.“

Ainult Gedit, wemmalwärssi,
jõulumees ei näe:

Tunamullu oli sama,
 nüüd on jälle kae.
 Laulud lauldud, tantsud tehtud,
 rahul kõik, kes said
 Ringituse väikse, suure,
 tänap kinkijaid.
 Jõulutaat joob jõulu kalja,
 pühib habeme,
 Astub tarest kiirelt välja —
 liiga kuum on see.
 Mõõda laia maad ja ilma
 rändab ikka veel.
 Kõigil meeldiw ootus rinnus —
 jõulumees ju teel.

Jõulu habe.

Ma kaswatafin habet, ootes pühi,
 Et saaks m'ust loomulikum jõulutaat
 Miks ennast wõõra habemega ehin.
 Nüüd igapäew end peeglis wahin
 Mul peas ka jõulu referaat.

Pool unetuina saatsin mõõda öid,
 Et ruttu kaswaks habe nagu wiht.
 Mul palju askeldusi oli, palju töid,
 Sest tahtsin üllatada mudilasi neid.
 Mul noorusrõõmud ikka siht.

Päew läbi hakkas piinama mind uni.
 Ma tahtega veel hoidsin filmad lahti.
 Kolm päewa aega oli pühadeni.
 Tõin koju kuuse, palju andeid keni,
 Kuid magada mul ikka polnud mahti.

Rord keset päewa, laial walgel tunnil
Mind haaras fogemata une süle.
Ja nagu nägemata käte sunnil
Mu juurde tulla aega oli Mannil.
See habeme mul maha ajas. Kole.

Saan alati t'alt söimu, et mul habe,
Et ma kui kojamees, kel' lõual luud.
Ja arwas ju, et olen päris tobe,
Seepärast magamise hetkel oli nobe.
Nüüd nägemata jääwad rõõmsad lapse suud.

Jõulu ootel.

Nad rahutud, kuid filmesära
On omand warjat rõõmuläike.
See lapse nägu, nagu päike.
On waikind liigne wallatus ja fära.
Sofistawad näod on afnaraamis.
Tänaw otse keeb ju inimrutust.
Tuba tulwil kuuse hõngust, jõulujutust.
Kõigil nägudel kui õnnest osasaamis.
Tuppa toodud juba jõulupuu.
Umber lapsed askeldawad rõõmul,
Juues walgust, sära suurel söõmul.
Oh, et alati meil oleks jõulukuu!

Jõuluõhtu kirjikus.

Mis imeline walgus särab
Säält suure maja wõlwit afna kaarist.
Säält sees mees mustas kuues kärab,
Need pilgud wälguwad ta filmepaarist.

Et sündind Kristus ammu sääl
Betlemmas, kangel Juudamaal.
Ta sündis sõimes heinte pääl. —
See oli muiste hallil a'al.
Me täna pühitseme tema sündi.
See küünla sära taewa püha walgus.
Nüüd kõiki armastagem nagu wendi.
Te südames olgu uue elu algus.

Üks pisar weeres fortsulises palges,
Üks mälestus, mis uus on aastaid tuhat.
Siin kirikus, siin küünla pühas walges.
See inimen wist õige teele juhat.

Lä'en lumisele teele koju poole.
Mul mõtles selgelt kuuldud jõulujutt.
Näen taewast tähe langemas kui noole,
Sest täna teist weel mõelda oleks patt.

Põhja täht.

Külmsinisel ja kõrgel taewatelgil
Üks walgus ere särab pühal ööl.
Ta kiirte wihus südameid neid tuhat tšööl
Et jõuaks wirwendada jumalikul helgil.

Jäänd katteta üks aken aedas majal.
Näe, säältki helendamas südeme te wihl.
Ja kostab lumisesse õue jõulu fiht:
Üks kodutu on külma seina najal.

Külmsinisel ja kõrgel taewa telgil
Täht idas kauge, külm, ja temani on iht.
Külm inimesel kodutul ja tühi piht,
Sel ööl, kes wäljas lumel südametul kalgil.

Jõulu mälestus.

Nõrgalt wilgub ehatähe wari
Üle lumise ja laia laane.
Üle järwe jäise kaane
Laotub erkaid tähti tihhe sari.

Laanes ölekatuslega maja.
Katus soojendawalt rõhub seinu.
Lund nii kuhilas kui heinu
Mänglew tuul on tassind ümber aia.

Wäike neljaruutu aken helge.
Nagu härmas kulmu alt ta waatab.
Kollast küünla walgust saadab
Mis nii rahulik, nii waitne, selge.

Kuulda tarest helin hääle kahe
Üks nii noore lapse, — teine wana.
Jõulumees peaks rõõmustama
Üle nende õnneliku kahe.

Paulab laps, film sädelemas rõõmust.
Wana pisaraisi ei ole laugel.
Wari ehatähe laugel
Kustub, — rahul nähtud õnne sõõmust.

Kuust, kui põhjamaade nägus ehe,
Kannab walgust, mida nägi karjus.
Hinge igapäewa warju
Triikid jõuluisi kuldse mälestuselehe.

Nõrgalt wilgub nüüdki tähe wari
Üle lumise ja laia laane.
Üle järwe jäise kaane
Laotub erkaid tähti teisi tihhe sari.

Uue aasta sõit.

Walas tina logu pere
Wana aasta sees.
Igal süda sees
Tulewikust ärew here.
Kõlisedwad aifatellad
Wastel lumeteel
Sõites ühel reel
Hansul Mallel tunded hellad.
Kirik laugel. Hobu tormab
Ue walge maa.
Ei meid kätte saa
Keegi. Kes meist mööda tormab?
Pööra lehte sõsar, weli,
Uasta mööda läind.
Kõik kes teda näind
Teawad milline ta oli.
Hämaruses tuhat heli.
Uue aasta sõit.
Tuhat lume õit
Walget langeb, tuhat weli.

Mälestus.

Uastad järgnedes tõttawad
Ragu pilwed puhut waljust sügistuulest.
Langewate lindudena tabat püssi tuulest
Suuna igawikku wõtawad.
Inimene õnne ootab,
Ragu usklik töömees ootab pühapäewa,
Ja kuipalju pettumusi walmimas ja waewa
Singes, ülmät kes loodab.

Mõeldes möödunud aasta pääle :
Et waid halb ta olnud ei wõi welda teegi.
Olgu rahulduseks minewil mis ilus, teegi
möödnab tulewikule ka hääle.

Langeb pikkamööda lumi
Wana aasta räpase ja halwa üle.
Las' meid embab uue aasta õnnelikum säle ;
Terwitufil, rõõmuhõiskeil on ka õnne jumi.

Uusaastaks.

Rõik wana-aasta asfeldused, mured
On igawikku löödud aastalaast.
Tüft elu kaduwikku joost kui saast.
Meil hinges uueaasta soowid suured.

Mis tahaks saada aastast uuest ?
Kui terve elule saaks uue mõtte,
Eht ometi ma leiaks õnne lätte. —
Ma wäsinid juba sellel terwist juues.

Kuid õnn ja tulewaasta pole wennad,
Sest esimest on elus liiga wähe.
Kui juhtub kord, ei meelest ial lähe,
Kui pärli eluaeg ja meeles kannad.

Teil' kõigil' soowin uueks aastaks õnne !
Teil päikserikas olgu elukäik !
Ring süda rahulik ja õnnis, wai !
Nüüd otja lõppend on mu ettekanne.

Wäljaandjad : Aleks. Prööm ja Ed. Jürgeu, Tallinnas.

Trükitööstus „Eha“, Pinda t. 7. 1934. a.

5.10

Tellimise aadress:

Tallinn, Trükitööstus „Eha“, Linda 7.
Telef. 465-12.

Hind 5 senti.